แพรวสำนักพิมพ์

ความสุขเธอนั้น ขอฉันเถอะนะ

행복배틀

ซูยองฮา

เขียน

วิทิยา จันทร์พันธ์

แปล

ทดลองอ่าน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

แม่ควบคุมมีโฮทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเรียนพิเศษ โรงเรียนกวดวิชา กำหนดตารางอ่านหนังสือของเธอเป็นหน่วยนาที เวลาเรียนพิเศษแม่ก็จะไปนั่งเฝ้าด้วย คัดเลือกเมนูอาหารและอาหารว่าง แม้กระทั่งเสื้อผ้าเธอก็ต้องสวมใส่ตามรสนิยมของท่าน จะโคมไฟบนโต๊ะเรียน ดินสอ ปากกาไฮไลต์ มีโฮไม่เคยมีโอกาสเลือกเองเลย

– ซูยองฮา

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

"เพราะฤดูหนาวเป็นฤดูที่ได้สัมผัสไออุ่นมากที่สุด เวลาหนาวแค่ได้กุมถ้วยชาอุ่นหรือมันเทศเผาก็รู้สึกว่ามีความสุขแล้ว"

"อะไรเนี่ย ทำไมมันเรียบง่ายขนาดนั้น ความสุขของเธอมันน้อยเกินไปรึเปล่า"

เรามาลองคิดกันดูว่า ยิ่งโตขึ้น ความสามารถในการมีความสุขของเรายิ่งน้อยลงหรือเปล่า เหมือนโอยูจินตอนเด็กคนนั้นที่แค่ได้กุมถ้วยชาอุ่นเวลาหนาวก็มีความสุขแล้ว แต่โอยูจินตอนโตคนนี้ที่ไม่เชื่อมั่นในความสุขของตัวเอง เลยต้องเช็กมันผ่านคนอื่น จนเกิดเป็น "สงครามความสุข" ทางโลกออนไลน์ที่แทบแยกไม่ออกว่า จริง ๆ แล้วความสุขของเธอนั้นเป็นเรื่องจริงหรือเรื่องที่สร้างขึ้นมา เป็นความสุขเพื่อตัวเองหรือเพื่ออวดคนรอบข้าง ท้ายที่สุด ไม่ว่าวิธีการมีความสุขจะเป็นไปในรูปแบบไหน แต่ในความสุขที่แท้จริงก็ไม่ควรมีคำว่าสงครามและความตาย

จากเรื่องราวของทุกตัวละครในเรื่อง ยิ่งย้ำเตือนตัวเองว่าเราอาจต้องทำชีวิตให้ซับซ้อนน้อยลง เพราะความธรรมดาก็คือความสุขอย่างหนึ่ง

แล้วความสุขของคุณที่เกิดขึ้นล่าสุดคือเรื่องอะไรล่ะ

แพรวสำนักพิมพ์

คำนำผู้แปล

"เธอไม่ใช่คนที่ทำให้ฉันเจ็บปวด ในวันเวลามากมายเหล่านั้นแสนจะสดใส ฉันรู้สึกขอบคุณเธอเสมอ แม้จะเป็นเรื่องที่ไม่มีใครเข้าใจก็ตาม..."

ระหว่างที่แปลงานเล่มนี้ ฉันนึกถึงเพลง *가끔 마치도록 네가 안고 싶어질 때가 있어 (มีบางครั้งที่นึกอยากกอดเธอจนแทบบ้า)* ของวง 가을 방학 (ปิดเทอมฤดูใบไม้ร่วง) ค่ะ บรรยากาศภายในเรื่องอยู่ในช่วงฤดูใบไม้ร่วงพอดี ฤดูแห่งการเก็บเกี่ยวและคิดถึง...ช่วงเวลาปลายปีที่ทุกอย่างกำลังจะผ่านพ้นไปอีกครา อาจมีเรื่องใหม่ให้คาดหวัง และยังมีความหลังให้โหยหา

โดยมนุษย์เรามักมีทางแยกแห่งความคิดถึงเพิ่มขึ้นตามจำนวนปีของอายุ ระหว่างนั้นใครบางคนอาจจากไป แบบจากเป็น...และใครบางคนอาจจากไป แบบจากตาย...ซึ่งต่อให้โศกเศร้าแค่ไหน คนที่จากไปแล้วก็ไม่หวนคืนกลับมา

เช่นเดียวกับ "มีโฮ" ที่บังเอิญได้ล่วงรู้ถึงการตายของ "ยูจิน" อดีตเพื่อนรักซึ่งตัดขาดความสัมพันธ์กันไปนานถึงสิบเจ็ดปี เพราะความทรงจำและความคิดถึง ทำให้มีโฮตัดสินใจสืบค้นการตายของยูจินด้วยตัวเอง กระทั่งล่วงรู้ว่าก่อนเสียชีวิตลง ยูจินได้เข้าไปพัวพันกับ "สงครามความสุข" เกมแข่งกันมีความสุขที่สุดระหว่างบรรดาแม่ ๆ เพียงแต่มนุษย์เราถูกกำหนดให้มีความสุขหรือความทุกข์กันแน่

หลังอ่านหนังสือเล่มนี้จบ คุณอาจค้นพบว่าแท้จริงแล้วความสุขของคุณเป็นแค่เรื่องเล็ก ๆ เช่น การกอดคนที่คุณรัก กินอาหารอร่อย ๆ ฟังเพลงโปรด อ่านหนังสือเล่มที่ชอบ นอนหลับเต็มอิ่ม ฯลฯ ซึ่งมันไม่จำเป็นต้องแข่งกับใครเลย

วิทิยา จันทร์พันธ์

สารบัญ

บทนำ **1**

บทที่ 1 สายตาทุกคู่ที่กำลังเฝ้าจับตามอง 13

บทที่ 2 สิ่งที่ทุกคนตามหา 81

บทที่ 3 ข้อเท้าที่จมลงสู่ความมืด 169

บทส่งท้าย **253**

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

บทนำ

*หลังกำแพงรั้ว*โรงเรียนอนุบาลเฮอริเทจ เพลงเด็กน้อยแสนสดใสดังกังวาน

เนื่องด้วยวันนี้เป็นวันแสดงกิจกรรมครอบครัวประจำปี ในหอประชุมจึงถูกประดับไปด้วยลูกโป่งหลากสี บนเพดานแขวนป้ายเขียนไว้ว่า '2nd Annual Family Day Festival' ฉากหลังบนเวทีเป็นภาพทิวทัศน์ป่าไม้และทะเลสวยงาม ความรู้สึกสนุกสนานผสมอารมณ์ตื่นเต้นอัดแน่นอยู่ภายในหอประชุม ทุกคนต่างกำลังเฝ้ารออย่างใจจดใจจ่อ

การแสดงกำลังจะเริ่มต้นขึ้นแล้ว ทุกที่นั่งแน่นขนัดไปด้วยแขกเหรื่อจนแทบไม่มีช่องว่างให้แทรกระหว่างกันได้

หลังเสียงประกาศของครูใหญ่จบลง เด็ก ๆ ที่สวมชุดปลากับฉลามก็พากันเดินขึ้นเวที เสียงเฮกับแสงแฟลชจากกล้องระรัวขึ้นเป็นระลอก ผู้ปกครองทั้งหลายพากันชะเง้อมองหาลูก ๆ ของตัวเองบนเวทีอย่างวุ่นวาย

ขณะที่เพลง *เบบี้ชาร์ก*[1] ดังขึ้น ครูคนหนึ่งได้เปิดประตูด้านหลัง วิ่งหน้าตาตื่นเข้ามาในหอประชุม

ท่ามกลางทำนองเพลงครื้นเครงกับแสงแฟลชที่ระรัวขึ้นคล้ายดอกไม้ไฟ เธอวิ่งแทรกไปตามที่ว่างระหว่างที่นั่งเหมือนคนไร้สติ หน้าซีดเซียวบ่งบอกถึงความตกใจสุดขีด

"คุณแม่น้องจียูล! คุณแม่น้องจียูลอยู่ที่นี่ไหมคะ"

เธอตะโกนเรียกคุณแม่ของเด็กคนหนึ่งท่ามกลางบรรดาผู้ปกครองที่กำลัง

---

[1] *Baby Shark* เผยแพร่ครั้งแรกใน พ.ศ. 2559 โดยบริษัทพิงก์ฟองแห่งประเทศเกาหลีใต้ และได้รับความนิยมไปทั่วโลก

ส่งเสียงเชียร์ลูก ๆ ของตน

แม่ของเด็กคนนั้นกำลังเขย่งปลายเท้า มองไปยังเวที

ครูสาวรีบเดินกึ่งวิ่งไปหาอีกฝ่ายพลางกระซิบบอกบางอย่าง เพียงเท่านั้นดวงตาของผู้ฟังก็เบิกกว้างขึ้น ประโยคถัดมายิ่งทำให้หน้าของเธอขาวซีดลงอย่างชัดเจน

"จียูล! จียูลลูกแม่!"

แม่ของเด็กหวีดร้องลั่น

เสียงนั้นดังขึ้นพร้อมกับท่อนฮุกจังหวะร่าเริงของเพลง *เบบี้ชาร์ก*

ผู้ปกครองที่กำลังชื่นชมลูก ๆ บนเวทีต่างหันขวับมองไปทางเธอ แต่ละคนเริ่มรู้สึกถึงบรรยากาศแปลก ๆ นี่คงไม่ใช่เรื่องปกติแล้ว

ครูกับแม่เด็กเดินออกจากหอประชุมไปอย่างรีบร้อน ส่วนครูอีกคนรีบวิ่งไปรายงานสถานการณ์กับครูใหญ่ ท้ายที่สุดความวุ่นวายที่เกิดขึ้นในมุมเล็ก ๆ ก็ขยายวงไปทั่วหอประชุม

"เกิดอะไรขึ้นเหรอ"

"ต้องเป็นเรื่องใหญ่แน่ ๆ น่าจะเกี่ยวกับแม่น้องจียูลละ"

ลำโพงถูกปิดลงตามคำสั่งของครูใหญ่ เธอประกาศยุติการแสดง ก่อนเดินถือไมโครโฟนขึ้นไปบนเวที สายตาทุกคู่จับจ้องไปที่นั่นโดยพร้อมเพรียง

คำแถลงของครูใหญ่ทำเอาทุกคนตื่นตะลึงไปตาม ๆ กัน

มีเด็กหญิงคนหนึ่งหายตัวไป

เด็กน้อยที่หายตัวไปชื่อว่าคังจียูล เรียนอยู่ระดับชั้นแพลทินัม ระหว่างที่ครูประจำชั้นพาเด็ก ๆ เดินจากห้องเรียนชั้น 1 ขึ้นมายังหอประชุมชั้น 2 จียูลได้หายตัวไป

เธอเพิ่งรู้เรื่องนี้หลังมาถึงหอประชุมแล้ว ครูสาวอธิบายว่าตอนขึ้นบันไดมา ชายกระโปรงของเด็กคนหนึ่งได้เกี่ยวคทาของเด็กอีกคน เธอช่วยปลอบเด็กที่ร้องไห้ พอมาถึงหน้าหอประชุม นับจำนวนเด็ก ๆ ดูอีกครั้งก็พบว่ามีเด็กคนหนึ่งหายตัวไป

ครูใหญ่ประกาศยุติกิจกรรมทั้งหมด แจ้งสถานการณ์ที่เกิดขึ้นให้

ผู้ปกครองทราบ ทุกคนยอมปฏิบัติตามมาตรการฉุกเฉินด้วยความเต็มใจ หลังจากนั้นครูประจำชั้นโทร.แจ้งความ ผู้ปกครองทั้งหลายถูกทยอยสอบปากคำ

ส่วนหนึ่งช่วยไปดูที่ประตูรั้ว อีกส่วนช่วยไปตามหาที่ห้องเรียนชั้น 1 ที่เหลือออกค้นหาตามห้องศิลปะ โรงยิม ห้องทำอาหาร ห้องสมุด ผู้ปกครองบางส่วนรีบร้อนพาลูกตนเองกลับบ้าน

ตำรวจซึ่งถูกระดมกำลังมาช่วยตามหายืนยันภาพเหตุการณ์ผ่านกล้องวงจรปิดพร้อมกับครูใหญ่ แม่ของเด็กร้องไห้สะอึกสะอื้นอย่างขวัญเสีย ส่วนผู้เป็นพ่อพยายามเก็บกลั้นอารมณ์โกรธเกรี้ยวเอาไว้ ตำรวจสันนิษฐานว่าช่วงเวลาที่เด็กหายตัวไปน่าจะอยู่ที่ประมาณบ่ายสองโมงสิบนาที พวกเขาพบชายน่าสงสัยจากกล้องวงจรปิด เดินเข้ามาในประตูรั้วแล้วเดินตรงไปทางอาคาร เนื่องด้วยวันนี้เป็นวันแสดงกิจกรรมของโรงเรียน ประตูทางเข้าเลยเปิดให้บุคคลภายนอกเข้าออกได้อย่างเสรี

ชายคนนั้นสวมหมวกสีดำอำพรางหน้าตา ถือกล่องเล็ก ๆ ในมือ เขาเหลียวมองไปรอบ ๆ ก่อนเดินตรงไปหาเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ทันทีที่เห็นภาพนี้จากกล้องวงจรปิด แม่ของเด็กน้อยก็ตะโกนลั่นขึ้น

"นั่นไงคะ จียูล ลูกสาวของฉัน! ที่รัก นั่นมันจียูล...จียูล ลูกของเรา!"

ขาของเธอไร้เรี่ยวแรงล้มพับลงบนพื้นก่อนหมดสติลง พ่อของเด็กมือสั่นโอบบ่าเธอไว้

ภาพของชายคนนั้นค่อย ๆ หายไปจากหน้าจอของกล้องวงจรปิด เช่นเดียวกับจียูลซึ่งก้าวเท้าฉับ ๆ ไปจากที่นั่น ก่อนจะถูกบรรดาผู้ชมภายในงานบดบัง จนในกล้องวงจรปิดมองไม่เห็นว่าเด็กหญิงเดินต่อไปทางทิศใด ภายหลังก็ไม่พบตัวเธอผ่านกล้องตัวไหนเลย มีเพียงภาพชายสวมหมวกสีดำเดินออกนอกประตูรั้วไป

พ่อแม่ของเด็กสันนิษฐานว่าอีกฝ่ายอาจพูดจาโน้มน้าวบางอย่างกับจียูลเพื่อพาเธอออกไปจากที่นี่ ทว่ายังคงมีประเด็นให้ครุ่นคิดต่อว่าหากชายสวมหมวกสีดำคือผู้ต้องสงสัย แล้วเขาพาจียูลออกไปจากโรงเรียนแห่งนี้ได้อย่างไร

ตำรวจลงมือสืบหาความจริงทันที พวกเขาเชื่อมั่นว่าชายสวมหมวกสีดำน่าจะยังไปได้ไม่ไกลจากบริเวณนี้ ผู้ปกครองทั้งหลายร่วมมือกับครูออกตามหาตัวจียูลภายในโรงเรียนอนุบาล เนื่องจากกล้องวงจรปิดจับภาพตอนจียูลออกไปจากโรงเรียนไว้ไม่ได้ นี่จึงเป็นความหวังสุดท้าย

โซอารา ครูประจำชั้นเดินตามหาจียูลในห้องเรียนทุกห้อง สีหน้าของเธอซีดเซียวมาก

ก้าวเท้าจากห้องหนึ่งไปยังอีกห้องอย่างรวดเร็ว เสี้ยววินาทีที่ละสายตาเด็กน้อยก็หายตัวไป แม้ทุกคนจะไม่ต่อว่าเธอด้วยคำพูด แต่แววตาที่มองมาก็ใกล้เคียงกับคำตำหนิ เพราะนี่คือความรับผิดชอบของเธอเต็ม ๆ โซอารากลืนน้ำลายเหนียวหนืดลงคอ เธอถอนใจสั้น ๆ ครั้งแล้วครั้งเล่า ในอกเต็มไปด้วยความว้าวุ่นและกระวนกระวายใจ

ได้โปรดเถอะ ได้โปรด ขอให้เด็กยังอยู่ที่นี่อย่างปลอดภัย...

ถ้าเจอตัวละก็...

...

จะกระชากหัวมาตีแรง ๆ สักครั้ง

เวรเอ๊ย นี่มันเรื่องบ้าบออะไรกัน เป็นเพราะไอ้เด็กน่าหงุดหงิดนั่นคนเดียว

อีกแล้ว ก่อเรื่องอีกจนได้

ครั้งนี้ก็ด้วยสินะ ไอ้เด็กผี ไม่ใช่แค่เคยก่อเรื่องครั้งหรือสองครั้ง แต่สร้างปัญหามาตลอด ไม่เกี่ยงสถานที่หรือเวลา ตอนนี้นังเด็กตัวแสบคงแอบซ่อนตัวอยู่ เฝ้ามองผู้ใหญ่หัวหมุนจากที่ไหนสักแห่ง พร้อมกับหัวเราะเยาะอย่างชอบใจ

นังเด็กจอมดื้อที่รู้ทุกสิ่ง เข้าใจดีว่าหากมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้น ครูประจำชั้นจะถูกครูใหญ่ต่อว่า ส่วนตัวเองก็จะได้รับความสนใจจากผู้ใหญ่

พ่อแม่ชอบคิดว่าลูกตัวเองเป็นนางฟ้าตัวน้อย โดยไม่รู้อะไรเลยว่าเด็กวัยห้าขวบเข้าใจทุกเรื่องเป็นอย่างดี เพียงแค่ใส่หน้ากากไร้เดียงสาบนใบหน้าชั่วร้ายเท่านั้น

ถ้าถูกลักพาตัวไปเลยจริง ๆ ก็ดีสิ

ทดลองอ่าน

ไม่เคยคาดฝันมาก่อนเลยว่าเหตุการณ์ธรรมดาจะบานปลายใหญ่โตได้เพียงนี้ แค่คิดว่าจะต้องถูกครูใหญ่เอ็ดใส่ โชอาราก็รู้สึกหงุดหงิดใจ ไม่สิ ถ้าทุกอย่างจบลงแค่ถูกดุก็โชคดีไป แต่เผลอ ๆ คราวนี้เธออาจถึงขั้นถูกไล่ออกจากงาน

ครูสาวเปิดประตูห้องเด็กเล่นด้วยความหงุดหงิด กวาดสายตาไปทั่วห้อง ทว่าไม่มีบริเวณใดให้เด็กมุดเข้าไปซ่อนตัวได้

ขอแค่หาตัวให้เจอก่อน ครั้งนี้ละ ฉันจะ...

ในจังหวะที่หมุนตัวกลับ

เธอได้ยินเสียงกรอบแกรบดังขึ้นจากที่ไหนสักแห่ง เป็นเสียงเสียดสีของผ้าลูกไม้บาง ๆ

โชอาราเหล่มองประตูห้องที่กำลังเปิดอยู่ เสียงผู้ปกครองตะโกนตามหาจียูลแทรกผ่านช่องประตูเข้ามา เธอเงียบเสียงฝีเท้าลง ย่องไปทางประตูแล้วหมุนลูกบิดปิดประตูลงอย่างเบามือ

เพียงเท่านี้ที่นี่ก็กลายเป็นพื้นที่ปิดตายแล้ว

เธอสวมถุงเท้าสีขาวอยู่ เดินไปที่ลิ้นชักเก็บของเล่น ย่างเท้าไปช้า ๆ และแผ่วเบาเหมือนนักล่ายามเข้าใกล้เหยื่อ มือของโชอาราสั่นเล็กน้อยขณะเอื้อมไปจับที่จับลิ้นชัก ภายในห้องเงียบสงัด มีเพียงเสียงหัวใจเต้นของคนสองคน ลิ้นชักของเล่นถูกเปิดออกพร้อมกับเสียงหัวเราะขึ้นจมูก

...

เจอแล้ว

มุมปากของครูสาวเหยียดขึ้น เธอกลั้นเสียงหัวเราะที่ตั้งท่าจะพุ่งออกมา

จียูลในชุดทิงเกอร์เบลล์กำลังนอนขดตัวอยู่ในตะกร้าลิ้นชักของเล่น โชอาราเดินเข้าไปใกล้ขึ้นอีกหนึ่งก้าว ร่างของเธอบังแสงไฟด้านบนโดยมีเงาสลัวทอดผ่านศีรษะของจียูล

โชอารามองเด็กหญิงเงียบ ๆ จียูลที่กำลังขดตัวอยู่ในตะกร้าก็ลอบมองเธอกลับเช่นกัน

เสียงหัวใจของทั้งคู่เต้นประสานกัน ในความเงียบมีแค่เสียงผ้าลูกไม้เสียดสีดังขึ้นแผ่ว ๆ ทันทีที่โชอาราเบี่ยงตัวหลบ จียูลก็ลุกออกมาจากตะกร้า

ครั้นเด็กหญิงเห็นชุดเดรสของตัวเองเปื้อนฝุ่นก็หน้างอ รีบใช้มือปัดออก

ครูสาวเหยียดมือไปทางกระหม่อมเล็ก ๆ ของเด็กน้อย

"เจอตัวแล้ว"

มือเย็นเฉียบของเธอลูบหัวอีกฝ่ายอย่างอ่อนโยน

จียูลซึ่งกำลังหมกมุ่นกับชายกระโปรงยับของตัวเองอยู่ เงยหน้าขึ้นมอง ทั้งคู่จึงสบสายตากันพอดี บนหน้าผากของเด็กหญิงมีเหงื่อผุดอยู่บาง ๆ

"จียูล ทำไมถึงมาอยู่ที่นี่ได้ล่ะจ๊ะ ไม่ได้ยินเสียงที่พวกคุณครูกำลังตามหาหนูอยู่เหรอ"

โชอาราเอ่ยถาม มุมปากของเธอระบายไปด้วยรอยยิ้ม เด็กน้อยสั่นศีรษะไปมา คงคาดเดาไว้ตั้งแต่แรก ถึงจะรู้ว่าทุกคนกำลังตามตัวอยู่ก็ไม่มีวันออกมา

"หนูอยากเล่นซ่อนหากับครูใช่ไหมจ๊ะ"

เด็กหญิงสั่นศีรษะ ใบหน้าปราศจากความรู้สึกสำนึกผิด

โชอาราขยับเข้าไปใกล้ โน้มตัวลงพลางจับไหล่ของจียูลเอาไว้แน่น เธอกระซิบข้างหูของเด็กหญิง

"ถูกไล่ตามมาอีกแล้วใช่ไหม"

เด็กน้อยพยักหน้าเร็วพลัน

"คราวนี้ตัวใหญ่แค่ไหนล่ะ"

จียูลจับที่ข้อศอกของตัวเอง

"แล้วมันกัดไหม"

เธอไม่ยอมตอบ

"ฟังนะจ๊ะ"

ครูสาวออกแรงบีบหัวไหล่ของจียูล มุมปากที่ยกขึ้นสั่นระริก

"ครั้งก่อนครูบอกแล้วใช่ไหมว่ามันจะมาปรากฏตัวให้เด็กนิสัยไม่ดีเห็นเท่านั้น แต่เด็กนิสัยดีไม่มีทางเห็นมันเด็ดขาด ถ้าจียูลเป็นเด็กดีก็จะไม่เห็นมัน ไม่ถูกมันไล่ตามอีก"

โชอาราคลายแรงจากสองมือลง จียูลจ้องเขม็งมองเธอด้วยดวงตากลมโต ก่อนเอ่ยขึ้นในที่สุด

"งู..."

"..."

"หนูอยากให้มันไล่ตามคุณครูแทนหนู อยากให้กัดขาของคุณครู"

จียูลบอกอย่างชัดถ้อยชัดคำ

ดวงจันทร์คืนนี้ส่องสว่างกว่าทุกวัน

กลางดึกของฤดูใบไม้ร่วง อากาศร้อนจัดราวกับหม้ออบไอน้ำถูกพัดไลไป เสียงจักจั่นร้องก็พลันถูกกลืนหายไปด้วย สายลมที่พัดปะทะแก้มมีแค่ความเย็นเยียบ

โซมินกับจองอูกำลังเดินเล่นอยู่บนทางเดินในป่าติดอพาร์ตเมนต์ไฮเพรสทีจ แขวงพันโพ แสงสลัวกับป่าเขียวชอุ่มช่วยกระตุ้นบรรยากาศในการเดินเล่นค่ำคืนนี้ ที่นี่ถูกพัฒนาขึ้นเมื่อสามปีก่อน อพาร์ตเมนต์แห่งนี้ราคาสูงเฉียดหนึ่งร้อยสิบสองล้านวอนต่อตารางพย็อง[2] คุ้มค่าสมราคาในฐานะอพาร์ตเมนต์ที่แพงที่สุดในประเทศ เพราะมีป่าไม้แน่นขนัดโอบล้อมให้ผู้อาศัยพักผ่อนหย่อนใจได้ทุกเวลา

โซมินดีใจมากที่ทั้งคู่ใช้ชีวิตแต่งงานซึ่งเพิ่งเริ่มต้นขึ้นภายในอพาร์ตเมนต์หรูหราแห่งนี้ได้ ความจริงแล้วคนที่ช่วยซื้ออพาร์ตเมนต์ให้คือพ่อแม่ของจองอู เธอเพียงแค่บีบน้ำตา ยกเรื่องหลานที่ยังไม่เกิดขึ้นมาอ้างเท่านั้น

ทุกครั้งที่เธอเอ่ยชื่ออพาร์ตเมนต์แห่งนี้กับเพื่อน ๆ ใบหน้าของทุกคนมักระบายไปด้วยความอิจฉาริษยา แม้กระทั่งยูนอาที่เคยโอ้อวดว่าได้รับรถเมอร์เซเดส-เบนซ์อีสามศูนย์ศูนย์เป็นของขวัญจากพ่อแม่สามีก็ยังพานบูดบึ้ง นั่นทำให้เธอรู้สึกพึงพอใจมาก

โซมินเชื่อมั่นว่าอนาคตของเธอจะต้องดำเนินไปอย่างราบรื่น

จนถึงก่อนหน้านั้น

ภายในไม่กี่เดือนสถานการณ์ก็เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ โซมินในตอนนี้ได้แต่หวาดกลัวว่าทุกสิ่งที่อยู่ในกำมือจะอันตรธานหายไป เธอลูบมือ

---

[2] หน่วยวัดพื้นที่แบบเกาหลี โดย 1 ตารางพย็องมีขนาดเท่ากับ 3.3058 ตารางเมตร

บนหน้าท้องที่ยังคงแบนราบ ในขณะที่อีกมือกำโทรศัพท์มือถือแน่นขึ้น เฝ้ารอคอยข้อความตอบกลับจากอึนโฮ แฟนเก่าที่เคยส่งมาหาเมื่อหลายวันก่อน

'คืนนั้น ไหนบอกว่าชอบฉันคนเดียวไงล่ะ'

แค่นึกถึงเนื้อหาในข้อความนั้น ภาพเบื้องหน้าก็เริ่มเบลอขึ้น การพบกันที่เกิดขึ้นเพียงครั้งเดียว หลังจากต่างฝ่ายต่างเมามายได้ที่ ด้วยบรรยากาศที่เป็นใจ ทั้งคู่จูบกันอย่างดูดดื่ม ก่อนพากันไปต่อที่โรงแรม

โซมินที่อยู่ในสภาพเมาหนักถึงขั้นจำไม่ได้เลยว่าคืนนั้นเกิดอะไรขึ้นบ้าง เธอคิดว่าไม่มีอะไรเกินเลยแน่นอน ต่างจากคำบอกเล่าของอึนโฮ

แล้ววันหนึ่งโซมินก็รู้สึกว่ามีสิ่งมีชีวิตกำลังดิ้นอยู่ในท้อง เธอนึกถึงสีหน้าดีใจของจองอู พ่อแม่ของเธอ รวมทั้งญาติฝ่ายสามีทุกคนตอนบอกว่าตัวเองตั้งครรภ์แล้ว แม้พยายามปลอบใจตัวเองว่าเป็นลูกของสามี แต่สัญชาตญาณบางอย่างของผู้หญิงย้ำเตือนโซมินว่าคงไม่ใช่

หลังจากกังวลมาหลายวัน โซมินตัดสินใจจะกำจัดเด็กในท้องทิ้ง เธอไม่อาจเดิมพันชีวิตไว้กับความเป็นไปได้ห้าสิบเปอร์เซ็นต์ จากนี้ไปต่อให้เธอถูกสวรรค์ลงโทษ หรือมีลูกไม่ได้อีกแล้วก็ช่าง โซมินขอแค่ให้สิ่งมีชีวิตในท้องตอนนี้หายไป

ไม่มีวิธีที่ทำให้ดูเหมือนเป็นการแท้งตามธรรมชาติเลยรึไง

หรือว่าเธอควรคุยเรื่องการเอาเด็กออกดี

อยากให้เกิดอุบัติเหตุเล็ก ๆ ขึ้นกับตัวเองตอนนี้เหลือเกิน

ขอแค่เด็กคนนี้หายไป จะให้ทำอะไรก็ยอม

ขณะที่ความคิดในหัวของโซมินตีกันวุ่นวาย จองอูได้เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"วันนี้พระจันทร์เต็มดวง สวยจัง"

หลังพ้นจากทางเดินในป่า ทั้งคู่เดินไปตามทางเท้า จองอูเหม่อมองท้องฟ้าปลอดโปร่งสีดำสนิท ซึมซับภาพดวงจันทร์กลมโตที่ลอยเด่นอยู่ระหว่างอพาร์ตเมนต์สูงเสียดฟ้า

"นั่นสิ เป็นคืนที่เหมาะจะเดินเล่นจริง ๆ"

โซมินตอบรับไปอย่างเรื่อยเปื่อย ในหัวมีแต่ความคิดเรื่องการทำแท้ง

ไหน ๆ ก็ไหน ๆ แล้ว ลองพูดเรื่องนี้ดูสักครั้งดีไหม

ก่อนจะเหล่มองแววตาของจองอู จุดประสงค์ในการเดินเล่นวันนี้คือเธอมีเรื่องอยากคุยกับสามี

"พี่คะ คือว่า ลูกของเราน่ะ..."

ทว่าสายตาของจองอูกำลังจับจ้องไปที่ระเบียงบ้านหลังหนึ่งบนอพาร์ต-เมนต์ เขาไม่ได้ตั้งใจฟังคำพูดของโซมิน หัวคิ้วค่อย ๆ ขยับเข้าหากัน เพ่งสมาธิมองไปที่นั่นอย่างจริงจัง

"โซมิน ตรงนั้น...ใช่คนรึเปล่า"

โซมินรู้สึกหงุดหงิดที่สามีไม่ยอมฟังคำพูดของเธอ เธอพยายามหาจังหวะพูดระหว่างเดินเล่นมาโดยตลอด โซมินเบนสายตามองตามสามี

ก่อนจะกรีดร้องออกมาสุดเสียง

บนระเบียงชั้น 6 ไม่สิ ชั้น 7 ต่างหาก มีผู้หญิงคนหนึ่งกำลังนอนพาดอยู่บนราวระเบียง ร่างกายส่วนบนลอยอยู่กลางอากาศ ศีรษะตกลงไปยังด้านล่าง เส้นผมสลวยพลิ้วสยายไปมา

ดูคล้ายกับว่าปลายเท้าของเธอกำลังเขย่งอยู่บนพื้นระเบียงพยายามทรงตัวอย่างถึงที่สุด

"โซมิน! รีบโทร.แจ้งตำรวจเร็วเข้า เรียกยามมาด้วย! เร็วสิ!"

จองอูตะโกนลั่น พร้อมกับวิ่งตรงไปที่ประตูทางเข้าอาคาร 102

"พี่คะ พี่จะไปที่นั่นทำไม พี่!"

ขณะที่โซมินก้าวเท้าเดินตามสามีไป เธอโทรศัพท์หาตำรวจเพื่อแจ้งความ เสียงเอะอะของคู่สามีภรรยาทำให้ผู้คนที่กำลังเดินเล่นอยู่มาออรวมกันที่หน้าอาคาร 102 ทางเดินเงียบสงบกลางดึกของฤดูใบไม้ร่วงพลันโกลาหลขึ้นในชั่วพริบตา

โชคดีที่ผู้หญิงคนนั้นแค่พาดตัวเองไว้บนราวระเบียง เธออาจลังเลใจขณะพยายามฆ่าตัวตาย เลยยังไม่มีเหตุร้ายเกิดขึ้น ถ้ารถกู้ภัยมาถึงก็น่าจะห้ามเธอได้

โซมินมองผู้หญิงคนนั้นอย่างกังวลใจ

ทำไมเธอถึงต้องอยากฆ่าตัวตายด้วย ทั้งที่อุตส่าห์ได้ใช้ชีวิตอยู่ใน

อพาร์ตเมนต์หรูที่สุดในประเทศ

ถ้าอยากตายนัก ทำไมไม่ไปตายที่อื่นล่ะ จะมาก่อเรื่องวุ่นวายให้อพาร์ตเมนต์แห่งนี้แปดเปื้อนทำไม เดี๋ยวราคาก็พลอยตกกันพอดี

ไม่รู้รึไงว่าหากมีข่าวคนกระโดดตึกฆ่าตัวตายภายในอพาร์ตเมนต์แพร่ออกไป จะเกิดข่าวลือเสียหายหนักแค่ไหน ภาพลักษณ์ของอพาร์ตเมนต์ที่มีความสุขกับความร่ำรวยเป็นจุดยืน มีหวังได้พังพินาศพอดี

โซมินรู้สึกอับอายเมื่อคิดเช่นนั้น

เพราะบริเวณนั้นมืดมาก ทำให้เห็นภาพผู้หญิงบนระเบียงแค่ราง ๆ เท่านั้น ท่าทางของเธอดูน่าหวาดเสียวและสุ่มเสี่ยงมาก ผมสีดำขลับลู่สยายลงมาเบื้องล่าง ชายกระโปรงสีขาวพลิ้วไหวไปตามแรงลม

ทันใดนั้นเหมือนมีน้ำหยดหนึ่งร่วงตกลงมาบนแปลงดอกไม้ด้านล่าง

อะไรน่ะ

โซมินเดินตรงไปที่นั่นคล้ายถูกสะกดจิต

อีกด้านจองอูวิ่งสุดฝีเท้าเข้าไปในอาคาร 102 เขากดปุ่มลิฟต์อย่างร้อนใจ ลิฟต์ทั้งสองตัวอยู่ระหว่างขึ้นไปส่งคนที่ชั้น 18 เขาคำนวณคร่าว ๆ หากลิฟต์ขึ้นไปส่งถึงชั้น 24 ซึ่งเป็นชั้นสูงสุดแล้วลงมาก็อาจไม่ทันการณ์

เอาไงดี จะรอลิฟต์ต่อหรือวิ่งขึ้นบันไดไปเลย

เขาลังเลเล็กน้อย ก่อนสุดท้ายจะตัดสินใจวิ่งขึ้นบันได ถ้าอีกฝ่ายอยู่ที่ชั้น 7 วิ่งขึ้นบันไดไปน่าจะเร็วกว่า เหตุการณ์หน้าสิ่วหน้าขวานแบบนี้ช้าไม่ได้แม้แต่ก้าวเดียว ผู้หญิงคนนั้นอาจทำอะไรสิ้นคิดขึ้นมาจริง ๆ

จองอูวิ่งพรวดพราดก้าวข้ามบันไดสองขั้นในคราวเดียว พลางหยุดหอบหายใจถี่ระหว่างชานพักบันได

สุดท้ายก็พาตัวเองมาถึงชั้น 7 เขาพ่นลมหายใจเหนื่อยอ่อนออกมา สายตามองสลับไปมาระหว่างห้อง 701 กับห้อง 702 ก่อนจะหยุดนิ่งที่ประตูหน้าห้อง 702 เนื่องจากประตูของห้องนี้เปิดค้างไว้ มีรองเท้าผู้ชายข้างหนึ่งวางขวางอยู่

จองอูกลืนน้ำลายหนืด ๆ ลงคอ จับลูกบิดประตูแล้วแง้มเปิดออก

“มีคนอยู่รึเปล่าครับ”

ไม่มีเสียงตอบรับจากภายในบ้าน จองอูหยิบรองเท้าที่วางขวางประตูออกเดินเข้าไปในโถงเข้าบ้าน ประตูกั้นระหว่างโถงหน้าบ้านกับพื้นที่ส่วนในถูกเปิดค้างไว้เช่นกัน สายลมเย็นพัดลอดออกมาจากด้านใน

ภายในบ้านไม่ได้เปิดไฟเลยสักดวง ทุกที่มืดสนิท จองอูได้กลิ่นคาวและกลิ่นเหม็นเปรี้ยวลอยฟุ้งอยู่ในอากาศ

"ขอโทษนะครับ!"

ทว่าไม่มีเสียงตอบรับเช่นเคย เขาจึงตัดสินใจเดินเข้าไปภายในบ้าน ขณะลังเลว่าควรถอดรองเท้ากีฬาที่ใส่อยู่ออกก่อนหรือใส่เข้าไปเลย สุดท้ายเขาก็ปลุกใจตัวเองว่านี่ไม่ใช่ประเด็นสำคัญ รีบถอดรองเท้าแล้วเดินเข้าไปในบ้านทันที

ความหนาวจากพื้นเย็นเฉียบแล่นขึ้นสู่ปลายนิ้วเท้าจนจองอูรู้สึกขนลุกซู่

เขาระวังฝีเท้าในทุกย่างก้าว เดินผ่านทางเดินสั้น ๆ ออกมาสู่ห้องรับแขก ซึ่งมองเห็นระเบียงได้จากฝั่งซ้ายมือ ผู้หญิงสวมกระโปรงสีขาวที่เขาเห็นเมื่อครู่อยู่ที่นั่น ขณะนั้นสายลมพัดเข้ามาจากทางประตูระเบียงที่เปิดไว้ ทำให้ชายกระโปรงของเธอพลิ้วไหวขึ้นอีกครั้ง

ทว่าท่าทางของเธอดูแปลกประหลาดเหลือเกิน จองอูขยี้ตาตัวเองด้วยหลังมือ เขาหรี่ตาเพ่งมองไปที่เธออีกครั้ง จองอูไม่ใช่พวกตาบอดในที่มืดหรือมีปัญหามองอะไรพร่ามัว เขาภูมิใจในค่าสายตาระดับ 1.2[3] ของตัวเองที่สุด

ผู้หญิงเบื้องหน้าไม่ขยับเขยื้อนตัวเลยสักนิด

จองอูรู้สึกเสียวสันหลังวาบ คลำไปตามกำแพงเพื่อหาสวิตช์ไฟ ถุงเท้าเหมือนจะเปื้อนของเหลวเหนอะหนะบนพื้น

เขาเอื้อมมือไปเปิดไฟ ทันทีที่แสงสว่างขึ้น ภาพทุกอย่างภายในบ้านก็ปรากฏสู่สายตา

บนพื้นห้องรับแขก กำแพง โซฟา เฟอร์นิเจอร์ เปรอะไปด้วยคราบเลือดแทบจะทุกแห่ง คล้ายกับมีคนละเลงเลือดสีคล้ำอย่างบ้าคลั่ง ปลายเท้า

---

[3] ค่าสายตาระดับ 1.2 - 1.5 ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ดีมาก (ชาร์ตการวัดค่าสายตาของเกาหลี)

ของผู้หญิงบนระเบียงมีแอ่งเลือดเจิ่งนองอยู่ กลิ่นคาวรุนแรงนั้นห้อมล้อมเนื้อตัวจองอูไว้

"อะ...อะ..."

ลำคอของเขาตีบตันขึ้นในชั่วขณะ ไม่อาจเปล่งเสียงใด ๆ ออกมาได้

จองอูขาสั่นร่วงล้มลงไปบนพื้น เลือดซึมถุงเท้าจนชุ่มโชกไปหมด เขาพยายามตะเกียกตะกายลุกขึ้น แต่ก็ทรุดลงพื้นตามเดิม

หลังจากลุกขึ้นยืนได้อย่างทุลักทุเล ก็รีบหันหลังพุ่งตรงไปที่ประตูหน้าบ้าน ทันใดนั้นสายตาของเขามองไปทางช่องว่างระหว่างประตูห้องที่เปิดแง้มอยู่ ตรงนั้นมีชายคนหนึ่งกำลังนอนคว่ำหน้า มีมีดปักอยู่บนหลัง

สุดท้ายเขาก็ส่งเสียงหวีดร้องออกมาได้ สายลมนอกระเบียงพัดขึ้นอย่างรู้จังหวะ โหมให้เลือดจากปลายเท้าของผู้หญิงที่ระเบียงไหลนองลงมาราวกับห่าฝน

ในพริบตาเดียวกัน เสียงกรีดร้องของโซมินดังก้องไปทั่วนิคมอพาร์ตเมนต์

ทดลองอ่าน

บทที่

1

สายตาทุกคู่
ที่กำลังเฝ้าจับตามอง

ทดลองอ่าน

"คุณ กำลังบอกว่าจะให้รูปนี้ได้รางวัลรองชนะเลิศอันดับสองด้วยเหรอคะ"

ภายในห้องประชุมแผนกการตลาดของบริษัทเครื่องใช้ไฟฟ้าเอลส์ เดือดพล่านขึ้นมาอีกหนึ่งยก ชังมีโฮ หัวหน้าแผนกซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบการตลาดเอสเอ็นเอส[1] โดยตรง แสดงสีหน้าอึดอัดใจกับรูปถ่ายใบหนึ่งที่รองหัวหน้าแผนกคิมยื่นให้

"ค่ะ ผู้ชนะเลิศคือภาพถ่ายของครอบครัวที่มีกันห้ารุ่น ส่วนรางวัลรองชนะเลิศก็เป็นภาพถ่ายครอบครัวมัลติคัลเจอร์กับภาพถ่ายในคอนเซปต์ท่องเที่ยว ฉันเลยคิดว่าควรให้รูปถ่ายแนวนี้ได้รางวัลด้วยเช่นกัน"

รองหัวหน้าแผนกคิมยืนยันคำตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

หลายสัปดาห์ก่อน มีโฮกับรองหัวหน้าแผนกคิมได้เปิดตัวอีเวนต์ 'โฮมสวีตโฮม!' (Home Sweet Home) ผ่านเอสเอ็นเอสต้อนรับเทศกาลชูซอก[2] โดยให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมโพสต์ภาพครอบครัวลงในเอสเอ็นเอส พร้อมกับใส่แฮชแท็ก 'อีเวนต์เครื่องใช้ไฟฟ้าเอลส์โฮมสวีตโฮม' แล้วโพสต์ลิงก์นั้นลงบนเพจเอสเอ็นเอสบัญชีทางการของเครื่องใช้ไฟฟ้าเอลส์ ภาพที่ถูกคัดเลือกโดยคณะกรรมการจะได้รับของกำนัลไปครอง

กิจกรรมประจำปีนี้แจกของกำนัลมากมาย รางวัลชนะเลิศคือโทรทัศน์รุ่นใหม่ล่าสุด รางวัลรองชนะเลิศอันดับหนึ่งมีสองรางวัลคือตู้เย็น ส่วน

---

[1] SNS ย่อมาจาก Social Network Service หมายถึง เครือข่ายสังคมออนไลน์ เอสเอ็นเอสที่คนเกาหลีใต้นิยมใช้ เช่น กาเกาทอล์ก เนเวอร์ (เว็บไซต์สำหรับค้นหาข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตและเว็บบล็อกอันดับหนึ่งในประเทศ) และที่นิยมใช้กันทั่วไป เช่น ทวิตเตอร์ เฟซบุ๊ก อินสตาแกรม

[2] เทศกาลสารทเกาหลี จัดขึ้นเพื่อเซ่นไหว้บรรพบุรุษและไหว้พระจันทร์

รางวัลรองชนะเลิศอันดับสองมีทั้งหมดสามรางวัลคือโน้ตบุ๊ก นอกจากนี้ยังมีบิวตีดีไวซ์เป็นของรางวัลปลอบใจอีกหลายรายการ ด้วยเหตุนี้จึงมีผู้คนนับพันสมัครเข้าร่วมกิจกรรมต่างจากปีที่แล้ว รูปถ่ายครอบครัวในรูปแบบต่าง ๆ ถูกส่งเข้ามานับไม่ถ้วน

มีโฮกับรองหัวหน้าแผนกคิมพิมพ์ภาพจากเอสเอ็นเอสที่ลงทะเบียนออกมาทุกรูป อ่านเรื่องราวบรรยายใต้ภาพนับพัน อดหลับอดนอนกันทั้งคืนจนคัดเลือกผู้ชนะได้เกือบทุกอันดับ ทั้งรางวัลชนะเลิศ รางวัลรองชนะเลิศอันดับหนึ่ง รางวัลปลอบใจ ทว่าเหลืออีกแค่รางวัลเดียวเท่านั้นที่ยังมีปัญหา

มีโฮจ้องมองภาพถ่ายที่รองผู้จัดการแผนกคิมยื่นให้อีกครั้ง

ด้านหลังของรูปถ่ายนั้นเป็นห้องรับแขกภายในอพาร์ตเมนต์หรู

บนกำแพงมีโทรทัศน์แขวนผนังขนาดแปดสิบหกนิ้วรุ่นใหม่ล่าสุดของเอลส์ติดตั้งอยู่ด้วย กลางภาพเป็นโทรทัศน์เครื่องนั้น ฝั่งซ้ายมือมีพ่อแม่วัยหนุ่มสาวกำลังอ้าสองแขนอยู่ ส่วนฝั่งขวามือมีเด็กผู้หญิงสองคนกำลังวิ่งตรงมาหาทั้งคู่ ภาพนี้เผยให้เห็นครอบครัวที่ร่ำรวยและมีความสุขอย่างแท้จริง

ชื่อของรูปใบนี้คือ *โอบความสุขเข้ามาในอ้อมอก*

'ความสุข' ของรูปถ่ายใบนี้สื่อความหมายในรูปแบบที่ผู้คนส่วนใหญ่ต้องการ นั่นคือการโอบกอดลูกสาวและลูกชายผู้เป็นแก้วตาดวงใจไว้ในอ้อมอก ให้ความหมายทั้งในแง่ครอบครัวที่มีความสุข และเป็นสิ่งที่โทรทัศน์รุ่นล่าสุดของเครื่องใช้ไฟฟ้าเอลส์ต้องการนำเสนอ

อีกทั้งยังมีเรื่องราวเพิ่มเติมเขียนบรรยายไว้ว่า พวกเราให้เงินสนับสนุนและบริจาคของขวัญให้แก่สถานรับเลี้ยงเด็กเป็นประจำ

"ไม่จำเป็นที่เราต้องให้รางวัลกับครอบครัวยากจนเสมอไปนี่คะ อีกอย่างองค์ประกอบในรูปนี้ ไม่ว่าจะเป็นโทนสี คุณภาพ รูปลักษณ์ ทุกอย่างดูลงตัวไปหมด แถมยังช่วยโปรโมตโทรทัศน์ของเราทางอ้อมด้วย ชื่อรูปก็ให้ความหมายที่ดี เหมาะสมที่จะได้รับรางวัลนี้ที่สุด..."

มีโฮไม่ตอบ ลอบมองรองหัวหน้าแผนกคิมเล็กน้อย ก่อนจะยืนยันเสียงแข็งอีกรอบ เธอคิดว่านับวันรองหัวหน้าแผนกคิมผู้เป็นมือขวาของตัวเองยิ่งคล้ายเธอขึ้นเรื่อย ๆ

"ทำไมถึงอยากเลือกรูปถ่ายแนวนี้ล่ะ ไม่ใช่ว่าเป็นคนที่รู้จักหรอกนะ"

มีโฮพูดขึ้น พร้อมกับโบกรูปถ่ายในมือ

"หมายความว่าไงนะคะ โห ผู้จัดการ พูดแบบนี้ไม่ยุติธรรมเลยนะ อย่าใช้วิธีนี้ไล่ต้อนกันสิคะ เป้าหมายของอีเวนต์นี้คือการมอบรางวัลให้กับรูปถ่ายครอบครัวที่ดีที่สุด มันคือการตลาด เป็นการตลาดของบริษัทเรา! อีกอย่างเอสเอ็นเอสของเจ้าของภาพนี้ก็มียอดฟอลโลเวอร์ตั้งสามหมื่นคน มีทั้งคนมีชื่อเสียงแล้วก็คนทั่วไป ถ้างั้นทำไมเราถึงไม่เลือกคนแบบนี้ล่ะ มันเป็นเรื่องคอขาดบาดตายในเกมเปิดตัวสินค้าใหม่ของบริษัทเราไม่ใช่เหรอคะ หรือว่าอีกฝ่ายเป็นคนที่ผู้จัดการรู้จักกันแน่"

"ฉันก็ยังไม่ได้ปฏิเสธนี่นา"

เธอเกือบตอบว่า 'ถูกต้อง' แต่ยั้งใจไว้ได้ทัน หากพูดกันตามตรงแล้ว สิ่งที่รองหัวหน้าแผนกคิมสงสัยเป็นเรื่องที่ถูกต้อง ตัวมีโฮมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับบุคคลในภาพ เลยไม่อาจฟันธงให้รางวัลได้โดยง่าย หัวใจของเธอรู้สึกบีบคั้นและอึดอัดมาก ภาวะลำบากใจนี้ทำให้เธอไม่กล้าตัดสินด้วยตัวเอง

"เป็นคนรักเก่างั้นเหรอคะ"

มีโฮเหล่มองสามีภรรยาหนุ่มสาวในภาพที่กำลังยิ้มแย้มอ้าสองแขนกว้าง

"หรือว่ารักแรก"

ผู้เป็นพ่อยังดูหนุ่มแน่น ตัวสูง รูปร่างกำยำ ดูสุขภาพดี เขาสวมเสื้อไหมพรมสีเบจกับกางเกงยีน ท่าทางดูใจดีและอ่อนโยน

"คู่แข่งเหรอคะ"

คุณแม่ยังสาวเป็นคนสวยจัด มองในรูปอาจนึกสงสัยได้ว่าทั้งคู่เป็นคนรักกันจริงรึเปล่า หน้าตาของเธองดงามหมดจด มือข้างหนึ่งถูกวางอยู่บนท้องซึ่งเริ่มนูนออกมาเล็กน้อย เดาได้ว่าเธออาจกำลังตั้งครรภ์อยู่

หางตาของมีโฮตวัดมองคนในภาพทั้งสองไปมาตามจังหวะการถามของรองหัวหน้าแผนกคิม ก่อนหยุดมองที่ผู้หญิงเพียงผู้เดียว

'ผู้เข้าร่วม : โอยูจิน อายุ 35 ปี'

เธอหวนนึกถึงใบหน้าอ่อนเยาว์เมื่อสิบเจ็ดปีก่อน

เป็นชื่อที่เพิ่งได้เห็นอีกครั้งนับตั้งแต่ปิดเทอมฤดูหนาวสมัยมัธยมปลาย

ปีสอง อาจเพราะมีโฮได้เห็นเพื่อนที่ตัดขาดกันไปนานแล้วอีกครั้ง ความรู้สึกภายในเลยสั่นคลอนเป็นอย่างยิ่ง

"ถ้างั้นเรามอบรางวัลรองชนะเลิศอันดับสองให้คุณโอยูจินเถอะค่ะ ผู้คัดเลือกก็เป็นไปตามนี้ จะได้ส่งเรื่องให้ทางผู้จัดการอนุมัติ แล้วประกาศผลอย่างเป็นทางการ"

มีโฮอมยิ้มพยักหน้าตามที่อีกฝ่ายสรุป

หลังทั้งคู่ส่งรายงานให้ทางผู้จัดการเรียบร้อย ก็โทร.ไปแจ้งผู้ได้รับรางวัลต่อ

ผู้ถูกคัดเลือกต่างตะโกนดีใจคล้าย ๆ กัน มีโฮขอร้องให้รองหัวหน้าแผนกคิมช่วยโทร.ไปหาโอยูจินแทน เธออยากใช้ชีวิตโดยไม่มองย้อนกลับไปในอดีตเมื่อสิบเจ็ดปีก่อน ไม่อยากเชื่อมความสัมพันธ์ที่อาจต่อกันติดขึ้นอีกครั้ง

ประมาณห้าโมงเย็น รองหัวหน้าแผนกคิมเดินมาหามีโฮ

"ผู้จัดการซังคะ! คุณโอยูจินที่ได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับสองไม่ยอมรับโทรศัพท์เลย"

"ลองโทร.หาอีกครั้งสิ"

มีโฮที่กำลังเขียนประกาศอย่างเป็นทางการ ตอบไปอย่างไม่ใส่ใจ

"ลองโทร.หาหลายรอบแล้วนะคะ นี่ก็โทร.ไปตั้งห้ารอบแล้ว ตอนแรกฉันคิดว่าอีกฝ่ายอาจคิดว่าเราเป็นพวกมิจฉาชีพ เลยส่งข้อความไปหาแทนแล้วก็ส่งข้อความทางเอสเอ็นเอสด้วย แต่เธอยังไม่ตอบกลับมาเลย"

"อีเมลล่ะ"

"ส่งไปแล้วเหมือนกันค่ะ แต่ไม่มีอะไรตอบกลับมาเลย"

"ถ้างั้นอาจต้องเลื่อนการประกาศรายชื่อผู้ชนะในเพจออกไปก่อน พรุ่งนี้ค่อยติดต่อเธอดูอีกรอบ"

รองหัวหน้าแผนกคิมตอบรับ ก่อนเดินกลับไปที่โต๊ะทำงานของตัวเอง

ทว่าในวันถัดมาและหลังจากนั้นก็ยังติดต่อโอยูจินไม่ได้เช่นเดิม คราวนี้มีโฮโทรศัพท์ไปหาอีกฝ่ายด้วยตัวเอง โทรศัพท์มือถือของโอยูจินปิดเครื่องอยู่

หรือว่าจะไปต่างประเทศกันนะ

มีโฮไม่อาจเลื่อนการประกาศผลได้อีก เธอส่งรายงานให้แก่ผู้จัดการแล้วคัดเลือกรางวัลรองชนะเลิศอันดับสองใหม่อีกรอบ

หลังจากทำรายชื่อผู้ได้รับการคัดเลือกเสร็จ ก็ติดประกาศเอกสารทางการภายในบริษัท แล้วโพสต์รายชื่อเหล่านั้นลงในเอสเอ็นเอสทำงานที่เหลืออยู่อย่างเป็นขั้นเป็นตอน

สุดท้ายภาพครอบครัวสุขสันต์ของโอยูจินก็ค่อย ๆ เลือนหายไปจากความนึกคิดของมีโฮ

มีโฮไม่คิดว่าจะได้เห็นภาพดังกล่าวอีกครั้ง ไม่กล้าจินตนาการแม้กระทั่ง ในความฝันว่าภาพครอบครัวของโอยูจินจะปรากฏอยู่ในข่าวเช่นนั้น

ตอนทราบว่ามันคือภาพของอีกฝ่าย ดวงตาของมีโฮเบิกกว้าง

ริมฝีปากเผยอออกจากกัน ปลายคางสั่นเทาอย่างควบคุมไม่ได้ เธอคว้าโทรศัพท์มือถือของเซกยองมาในทันที

รูปถ่ายบนหน้าจอเป็นภาพของครอบครัวโอยูจินไม่ผิดแน่

ด้านหลังในภาพเป็นห้องรับแขกของอพาร์ตเมนต์หรู เด็กผู้หญิงสองคนกำลังวิ่งมาสู่อ้อมกอดของพ่อแม่

ทว่ารูปถ่ายนี้มีหนึ่งจุดที่แตกต่างไป

นั่นคือใบหน้าของบุคคลทั้งหมดในภาพถูกเบลอเอาไว้ เป็นจุดที่ทำให้รูปถ่ายนี้ดูน่าสยดสยอง

"ทำไมเหรอ"

เซกยองถามขึ้นด้วยความงุนงง

เธอพยายามดึงโทรศัพท์มือถือของตัวเองคืนจากมีโฮ ทว่าเพื่อนกำมันแน่นไม่ปล่อย

ทั้งคู่เป็นเพื่อนรักกันมาตั้งแต่สมัยมัธยมปลาย เนื่องจากวันนี้เป็นวันลาพักร้อนของมีโฮพอดี ต่างฝ่ายต่างว่างเลยชวนกันออกมาขับรถเล่น

ทั้งคู่นั่งจิบกาแฟ สูดรับอากาศสดชื่นในคาเฟ่ซึ่งมองลงไปเห็นแม่น้ำมาพักใหญ่ ๆ แล้ว

มีโฮได้รับวันลาพักร้อนมาโดยกะทันหัน ตอนแรกเธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่า

จะใช้มันไปกับอะไรดี มันเป็นวันหยุดพักร้อนแบบฟ้าผ่า เนื่องจากมีการโยกย้ายตำแหน่งภายในองค์กร ทางบริษัทจึงต้องการสลายขั้วอำนาจเดิมในแต่ละแผนกลงก่อน

'หัวหน้าแผนกคิม คือ...ในเมื่อคุณได้รับคำสั่งให้โยกย้ายแล้ว ก่อนไปแผนกโน้นก็ควรใช้วันลาพักร้อนให้หมดไปเลยดีกว่านะ'

ผู้จัดการหาคำพูดที่เหมาะสมเพื่อให้เธอเต็มใจยอมรับวันหยุดพักร้อนฟ้าผ่านี้

ทว่าในช่วงแรกการโยกย้ายไม่ได้ดำเนินไปอย่างราบรื่น โทรศัพท์มือถือของมีโฮดังขึ้นตลอดเวลา และเนื่องจากอาจมีเหตุด่วนเกิดขึ้นที่บริษัทได้ มีโฮจึงเดินทางไปพักผ่อนที่ต่างประเทศไม่ได้

เซกยองไม่ใช่พวกบ้างานเลยไม่ค่อยเข้าใจความรู้สึกของเพื่อน

'ได้วันหยุดพักร้อนมากะทันหันเกินไป ไม่รู้จะใช้ทำอะไรดี'

ตอนมีโฮพูดแบบนั้นขึ้นมา ดวงตาของเซกยองเป็นประกาย เพราะภาวะตั้งครรภ์ยากทำให้เซกยองตัดสินใจลาออกจากงาน ตอนนี้เธอทำงานเป็นนักข่าวพลเมืองเอสเอ็นเอสของ '*พลเมืองแซนเนล*' อยู่ ครู่ก่อนเซกยองได้ยื่นโทรศัพท์มือถือให้มีโฮดูรูปถ่ายครอบครัวหนึ่งซึ่งเป็นคดีล่าสุดที่ตัวเองสนใจ

"ไหนพูดใหม่อีกทีซิ"

มีโฮไม่อาจละสายตาไปจากภาพนั้นได้ ถามขึ้นซ้ำอย่างร้อนใจ

"เป็นอะไรไป ก็บอกแล้วไงว่าภาพครอบครัวผู้เสียหาย 'ในเหตุการณ์ฆาตกรรมแขวงพันโพ' "

ภาพครอบครัวของโอยูจินกลายเป็นภาพผู้เสียหายที่ถูกเผยแพร่อยู่ในโซเชียลมีเดียทั้งหลาย แม้ใบหน้าของทุกคนจะถูกเบลอไว้ แต่รูปถ่ายนี้เป็นภาพที่ถูกคัดเลือกให้ได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับสองในอีเวนต์โฮมสวีตโฮมอย่างแน่นอน

มีโฮรู้สึกเหมือนถูกค้อนตีใส่กลางศีรษะอย่างรุนแรง

"เมื่อไหร่"

เธอละล่ำละลักถาม

"หมายถึงเหตุการณ์นี้ถูกเผยแพร่ออกมาเมื่อไหร่ใช่ไหม อืม ขอคิด

ก่อน...น่าจะสามวันก่อนละมั้ง สื่อโหมรายงานเรื่องนี้กันจะตาย เธอไม่รู้เลยเหรอ”

สามวันที่แล้ว มีโฮกำลังวุ่นวายโทร.ติดต่อผู้ที่ได้รับรางวัลจากอีเวนต์โฮมสวีตโฮมอยู่

เธออดหลับอดนอนเพื่อจะสรุปผลอีเวนต์ ไม่มีเวลาเล่นโทรศัพท์มือถือเลยสักนาที เลยไม่ได้เสพข่าวใด ๆ

มีโฮได้ยินผ่านหูมาบ้างว่ามีคู่สามีภรรยาถูกฆ่าในอพาร์ตเมนต์แขวงพันโพ แต่ไม่มีจุดไหนให้นึกเชื่อมโยงไปถึงโอยูจินได้

“ทำไมล่ะ หรือว่าเป็นคนที่รู้จัก”

เซกยองเค้นถามเมื่อเห็นปฏิกิริยาของเพื่อนดูแย่มาก

“เธอรู้รึเปล่าว่าผู้เสียหายคือใคร”

มีโฮตั้งคำถามแทนการตอบ บนใบหน้าที่ดูสะเทือนใจและตื่นกลัวเต็มไปด้วยอารมณ์สับสน

“ชื่อผู้เสียหาย ไม่นะ ไม่รู้เลย เดี๋ยวก็คงจะรู้เร็ว ๆ นี้ละ”

“เธอตั้งใจจะตามไขคดีนี้ใช่ไหม”

“เห็นว่าใกล้บ้าน เนื้อหารุนแรงมาก นี่ละวัตถุดิบชั้นเลิศในการดึงดูดความสนใจของผู้คน อีกอย่างฉันสงสัยว่าสามีภรรยาที่ถูกฆ่าในอพาร์ตเมนต์ไฮเพรสทีจ แขวงพันโพ เป็นใคร แล้วอะไรคือเหตุจูงใจในการฆ่า”

เซกยองที่ยังไม่รู้ตัวผู้เสียหายตอบขึ้น พลางบิคุกกี้ใส่ในปาก

“ว่าแต่เธอเถอะ ยังไม่ตอบเลย ทำไมเอาแต่ถามอะไรแปลก ๆ”

เซกยองขึ้นเสียงสูง เบนสายตาไปทางมีโฮที่ยังคงจ้องมองโทรศัพท์มือถือไม่วางตา

มีโฮรับรู้ได้ว่าเพื่อนกำลังไม่พอใจ ทว่าตอนนี้เธอกลับพูดอะไรไม่ออก ตลอดระยะเวลาสิบเจ็ดปีที่ผ่านมา โอยูจินเป็นชื่อต้องห้ามระหว่างทั้งคู่

“มันเป็นรูปถ่ายของยูจิน”

สุดท้ายมีโฮก็ยอมเปิดปากขึ้น เซกยองไม่เข้าใจคำพูดนั้น เอียงศีรษะแล้วถามขึ้นอีกรอบ

“ใครนะ”

“โอยูจิน”

ประโยคนั้นทำเอาเซกยองที่กำลังนั่งเท้าคางตัวเองบนโต๊ะถึงกับนั่งตัวตรงทันควัน

“โอยูจินงั้นเหรอ”

“ใช่ โอยูจิน โอยูจินเมื่อสิบเจ็ดปีก่อนยังไงล่ะ”

ทันทีที่เซกยองได้ยินคำตอบนั้นจากปากมีโฮ ใบหน้าของเธอก็แข็งทื่อขึ้นอย่างน่ากลัว

“เธอกำลังพูดอะไรอยู่เนี่ย”

“มันคือรูปถ่ายของยูจิน!”

“เรื่องนั้นเป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว”

“จริง ๆ”

ขณะที่มีโฮเล่าเรื่องงานของตัวเองก่อนหน้านั้นให้เพื่อนฟัง เซกยองถอนใจซ้ำ ๆ ใบหน้าแดงก่ำขึ้นอย่างชัดเจน สีหน้าของเธอกำลังบ่งบอกว่าไม่รู้ว่าควรรู้สึกอย่างไรกับเรื่องที่ฟังอยู่

เซกยองสั่นศีรษะไปมาราวกับปฏิเสธทุกเรื่องที่มีโฮเล่า อาจกำลังโน้มน้าวใจตัวเองให้เชื่อว่าทั้งหมดนั้นไม่ใช่เรื่องจริง มีโฮไม่แปลกใจที่อีกฝ่ายจะรู้สึกแบบนั้น

เพราะตัวเธอเองก็รู้สึกแบบนั้นเช่นกัน

หลังทอดสายตามองไปยังนอกหน้าต่าง เซกยองก็ยกน้ำขึ้นจิบต่อเนื่องพอสงบใจลงได้ ท่าทางของเธอก็ดูยอมรับและเห็นด้วยกับบางอย่างเพียงลำพัง

ความเงียบห้อมล้อมคนทั้งสองที่เพิ่งผ่านการโต้เถียงกันวุ่นวาย

“...ฆ่าตัวตายละมั้ง”

ประโยคนั้นหลุดออกมาจากปากของเซกยอง

“ไหนบอกว่าเป็นคดีฆาตกรรมไง”

ทันทีที่มีโฮตอบออกไปก็ได้ยินเซกยองพูดกับตัวเองเบา ๆ ว่า ‘นั่นสินะ’ นัยน์ตาของอีกฝ่ายเหม่อมองไปในอากาศคล้ายกำลังหวนคืนสู่อดีต

“ที่ผ่านมาเธอใช้ชีวิตยังไงกันนะ”

"..."

"จะสบายดีรึเปล่า"

"ดูมีความสุขทีเดียวละ"

คำตอบเรียบ ๆ ของมีโฮทำเอาเซกยองตวัดสายตากลับมาจ้องเขม็งมองเพื่อน

"มีความสุขงั้นเหรอ"

สีหน้าของเซกยองดูไร้ความรู้สึก

"...ก็ต้องเป็นแบบนั้นอยู่แล้ว"

เซกยองถอนใจเมื่อได้ยินคำตอบนั้น เบนสายตาตัวเองไปทางนอกหน้าต่างอีกครั้ง

มีโฮคว้าแก้วกาแฟเย็นชืดมาหมุนเป็นวงกลม

ยอมยุติบทสนทนาลงเพื่อรักษาความสัมพันธ์ดี ๆ ระหว่างทั้งคู่ไว้ ตอนนี้มีแค่ความเงียบที่ทั้งคู่คิดเห็นตรงกัน

ตอนตกหลุมรักผู้หญิงคนนั้นน่าจะอารมณ์ประมาณนี้

เป็นความรู้สึกตอนที่มีโฮในวัยสิบเจ็ดปีเห็นเพื่อนผู้หญิงข้าง ๆ

หน้าตาของเธอสวยหมดจด งดงาม ดวงตาเป็นประกายเหมือนก้อนหินสีดำขลับ ผิวใสผุดผ่อง

เป็นคนที่สวยจัดจนแสบตา ขณะที่เพื่อนคนอื่นหน้าบวมเพราะอดหลับอดนอน

"โทษนะ ฉันไม่รู้ว่าตรงนี้มีคนนั่งแล้ว"

นั่นคือคำพูดแรกจากปากของยูจิน

มีโฮจ้องมองอีกฝ่ายไม่วางตา ทั้งที่บอกไปแล้วแท้ ๆ ว่าตรงนี้มีคนนั่งแล้ว แต่ยูจินกลับยิ้มหวาน ไม่มีท่าทีจะลุกขึ้น

"อ้อ...ต้องเปลี่ยนที่รึเปล่า"

เธอเอ่ยขึ้นช้า ๆ ด้วยสีหน้าพะว้าพะวัง

"นั่งเถอะ"

มีโฮยกกระเป๋าของตัวเองไปวางที่โต๊ะเรียนด้านหลังแทน ตอนแรกเธอ

ตั้งใจจองที่ข้าง ๆ ให้เซกยอง เนื่องด้วยวันแรกของภาคเรียนยังไม่ได้กำหนดที่นั่งแน่ชัด

"ขอบใจนะ ไม่รู้จักใครในห้องนี้เลย มาจากโรงเรียนมัธยมต้นมุนกยอง... ชังมีโฮใช่ไหม ฉันโอยูจินนะ"

ถ้าไม่ได้ประทับใจต่อกันมาก คนทั่วไปก็มักจดจำครั้งแรกที่พบกันไม่ค่อยได้ ทว่ามีโฮจำความรู้สึกแสนพิเศษที่ยูจินมอบให้เธอได้ขึ้นใจ

'อ้าว รู้จักกันด้วยแฮะ'

มีโฮรู้สึกประทับใจเล็ก ๆ

ยูจินเป็นคนดังมาก

สมัยมัธยมปลาย คนดังในโรงเรียนชายล้วนมักเป็นคนที่เล่นกีฬาเก่ง ตลก หรือเรียนเก่ง ส่วนในโรงเรียนหญิงล้วนก็มักเป็นคนที่สวย ตลก หรือเรียนเก่ง ยูจินมีหน้าตาที่สะสวย จึงเป็นที่รู้จักของทุกคน เธอค่อนข้างพูดน้อย แต่เป็นคนที่เพื่อน ๆ ในห้องทุกคนให้ความสำคัญ รับรู้ถึงการมีตัวตนอยู่

เธอ ยูจิน และเซกยอง ทั้งสามคนกลายเป็นเพื่อนซี้กันโดยไม่รู้ตัว

ทั้งที่มีรูปร่างหน้าตา อุปนิสัยใจคอแตกต่างกันมาก

มีโฮตัวสูงใหญ่ ร่างกายดูแข็งแรง ตัดผมบ๊อบสั้น เป็นคนเย็นชา ไม่ใส่ใจอะไร ตรงข้ามกับยูจินที่มีใบหน้างดงาม นิสัยอ่อนโยน สุขุมและเยือกเย็นเสมอ ส่วนเซกยองมีภาพลักษณ์แบบลูกคุณหนู วู่วาม และไม่ยอมคน

เวลาที่ทั้งสามได้คะแนนสอบวิชาคณิตศาสตร์เต็มเหมือนกัน มีโฮจะขยำกระดาษข้อสอบใส่กระเป๋า ดูอวดเก่ง ยูจินจะตรวจทานข้อสอบอีกครั้งอย่างตั้งใจ ส่วนเซกยองจะคุยโวโอ้อวดกับผู้คนรอบข้างไปทั่ว

เป็นความสัมพันธ์แบบเพื่อนในโรงเรียนเหมือนเด็กรุ่นเดียวกัน

ทว่าจุดเปลี่ยนระหว่างทั้งสามเกิดขึ้นในช่วงฤดูร้อนตอนปีหนึ่ง

ในตอนนั้นมีโฮเริ่มมีแฟน อีกฝ่ายเป็นนักเรียนชายในโรงเรียนละแวกใกล้เคียงกัน ทั้งสองเจอกันที่ห้องอ่านหนังสือคีลแซม[3] ห้องอ่านหนังสือแห่งนี้

[3] แปลว่า สายน้ำแห่งการเขียน

ตั้งอยู่ภายในศูนย์กลางอพาร์ตเมนต์เมืองใหม่ ซึ่งเป็นสถานที่นัดพบกันระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมปลายบ้านใกล้กันในเวลานั้น

มีโฮรับรู้ได้ถึงสายตาคู่หนึ่งที่มักจับจ้องยามเธอเดินเข้าประตูมา หรือตอนอยู่ที่ห้องพักและห้องอ่านหนังสือ

ใครคนนั้นมีชื่อว่าพักฮเยซอง เป็นเด็กหนุ่มผิวขาว รูปร่างผอมบาง ท่าทางอ้อนแอ้น ไม่ใช่คนสูงใหญ่ ดังนั้นเวลายืนกับมีโฮซึ่งค่อนข้างตัวสูงเมื่อเทียบกับนักเรียนหญิงทั่วไป สายตาของเขาจะต้องเหลือบขึ้นด้านบนเล็กน้อย

ในช่วงที่มีโฮเริ่มกังวลใจต่อสายตาคู่นั้น วันหนึ่งจู่ ๆ ก็มีกาแฟกระป๋องตั้งอยู่บนโต๊ะของเธอในห้องอ่านหนังสือ และหลังจากนั้นก็จะมีกาแฟกระป๋องเย็น ๆ รอคอยมีโฮอยู่บนโต๊ะทุกวัน

เธอได้รับกระดาษโน้ตใต้กาแฟกระป๋องหลังจากนั้นหนึ่งสัปดาห์

คืนนั้นหลังมีโฮกลับถึงบ้าน เธอหยิบกระดาษโน้ตออกมาดูอีกรอบอย่างลังเลใจ กดหมายเลขโทรศัพท์ที่เขียนอยู่บนกระดาษลงในโทรศัพท์มือถืออยู่หลายครั้ง ก่อนจะลบทิ้งซ้ำ ๆ สุดท้ายมีโฮก็ส่งข้อความไปขอบคุณอีกฝ่ายจนได้ มีข้อความตอบกลับมาอย่างรวดเร็ว นับจากนั้นบทสนทนาของทั้งคู่ก็ดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง

สำหรับมีโฮทุกสิ่งที่เกิดขึ้นคือครั้งแรก ไม่ว่าจะเป็นการเรียกใครสักคนว่าแฟน การออกเดตในร้านอาหารแฟมิลี[4] การไปดูภาพยนตร์รอบเช้าในวันหยุดสุดสัปดาห์ และการจูบกันในซอยเปลี่ยว

มีโฮชอบฮเยซอง แต่ลึกลงไปที่เธอชอบจริง ๆ คือทุกสิ่งที่ได้ร่วมทำกับเขา เพราะทั้งหมดนั้นเธอตั้งชื่อให้มันว่า 'แอบแม่ทำ' ก็เลยชอบเป็นพิเศษ

ทว่าในวันหนึ่งหลังจากที่มีโฮไปดูภาพยนตร์กับฮเยซอง ก็มาเดินเตร็ด-เตร่ที่ท้ายซอยในย่านการค้าคึกคัก เธอแอบหนีมาออกเดตโดยอ้างกับแม่ว่ามารวมกลุ่มติววิชาคณิตศาสตร์กับเพื่อน ๆ ระหว่างเดินเข้าซอยผ่านด้านหลังของร้านเหล้าแห่งหนึ่ง ฉับพลันมีโฮเผลอสบตาเด็กสาวที่กำลังยืนคุยขวางทาง

[4] ร้านอาหารที่ตกแต่งและสร้างขึ้นเพื่อให้ครอบครัวมารับประทานอาหารร่วมกัน

แคบ ๆ อยู่

เธอรู้จักใบหน้าของเด็กสาวทั้งสองดี

พวกเธอคือยูจินกับเซกยอง ยูจินใส่ผ้ากันเปื้อนอยู่ คงแอบมาทำงานพิเศษในร้านเหล้าแห่งนี้ ส่วนเซกยองกำลังสูบบุหรี่อยู่ มันคือช่วงเวลาน่าอึดอัดที่แท้จริง

พลาดแล้ว ตัวเธอโกหกทั้งคู่ว่าต้องไปร่วมกิจกรรมกับนักเรียนมัธยมปลายแถวบ้านหลังสอบเสร็จ

ถ้ามีโฮเดาสถานการณ์ไม่ผิด เซกยองคงมาที่ร้านเหล้าแล้วบังเอิญเจอยูจินเข้า

อารมณ์ของทั้งสามตึงเครียดถึงขีดสุด

เป็นการเห็นใบหน้าเปลือยเปล่าระหว่างกันโดยไร้หน้ากากนักเรียนดีเด่น

บรรยากาศในซอยหลังร้านเหล้าอึมครึมอยู่พักหนึ่ง ก่อนเสียงหัวเราะคิกคักของเซกยองจะทำลายความกระอักกระอ่วนนั้นลง

มีโฮดันหลังฮเยซองไปจากที่นั่น บอกให้เขากลับไปก่อน เดี๋ยวเธอจะโทรศัพท์หาเอง

ยูจินที่ยังดูตกใจอยู่ ตั้งท่าจะเดินหลบเข้าไปในร้านเหล้า แต่ถูกเซกยองคว้าข้อมือไว้ได้ทัน

"ถ้าเธอหนีไปตอนนี้ ฉันจะฟ้องโรงเรียนแน่"

ใบหน้าของยูจินแน่นิ่ง

มีโฮถอนหายใจยาว เดินไปดึงตัวเซกยองออกมาจากยูจิน

"เธอดีนักรึไง ถึงจะไปฟ้องเรื่องยูจินน่ะ"

"ซังมีโฮ เธอมีสิทธิ์อะไรมาวิจารณ์ฉัน"

"ฉันไม่เคยวิจารณ์เธอ จี้ใจดำสินะ"

มีโฮกับเซกยองต่างฝ่ายต่างขึ้นเสียงสูง จ้องตากันอย่างไม่ยอมแพ้ ในตอนนั้นเองมีเสียงเรียกจากด้านในร้านเหล้า ยูจินจึงเดินหายเข้าไปทางประตูหลังร้าน

เป็นวันที่ความลับของทุกคนถูกเปิดเผย

วันนั้นทั้งสามแยกย้ายกันไปราวกับจะไม่เจอหน้ากันอีก ทว่าวันถัดมา

ก็ต้องมาพบกันที่โรงเรียนอยู่ดี

เซกยองเป็นคนแรกที่ทนต่อความเงียบน่าอึดอัดใจนั้นไม่ได้ หลังเลิกเรียนเธอออกปากชวนมีโฮกับยูจินที่กำลังเก็บกระเป๋าอยู่ให้มาตกลงกันดี ๆ

วันนั้นทั้งสามได้เปิดใจต่อกันอย่างหมดเปลือกที่สนามเด็กเล่น

มีโฮบอกว่าสำหรับเธอการได้ออกนอกลู่นอกทางกับฮเยซองเป็นเรื่องสนุก แถมยังพูดปิดท้ายว่าต่อไปอาจทำมากกว่าการจูบ

ยูจินบอกว่าเธอต้องการย้ายออกมาอยู่คนเดียวหลังเข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัยแล้ว เลยจำเป็นต้องมีเงิน

เซกยองเล่าว่าเธอเรียนรู้การสูบบุหรี่จากรุ่นพี่ในกลุ่มคารัม ยังสูบบุหรี่แบบอัดลงปอดไม่เป็น ทำได้แค่อมควันไว้ในปากเฉย ๆ แต่นั่นนับเป็นวิธีคลายเครียดที่สนุกมากแล้ว พร้อมกับหัวเราะร่า

ทว่ายิ่งคุย ประเด็นของแต่ละคนก็ยิ่งตึงเครียดขึ้น

มีโฮสารภาพว่าแม่บีบคั้นเธอเรื่องการเรียนด้วยความต้องการของแม่ เลยรู้สึกอึดอัดใจมาก ส่วนยูจินยอมรับว่าเธออยู่ในครอบครัวที่แม่แต่งงานใหม่ เซกยองเปิดเผยว่าตอนนี้สภาพครอบครัวของตัวเองเข้าขั้นแตกหักแล้ว ทั้งสามผลัดกันเล่าเรื่องของตัวเอง ร้องไห้บ้าง หัวเราะบ้าง จนกระทั่งดวงจันทร์ลอยอยู่บนฟากฟ้า

วันนั้นทั้งมีโฮ ยูจิน และเซกยองต่างข้ามธรณีประตูความสนิทสนมระหว่างกันไปอีกก้าว

ความสัมพันธ์ของทั้งสามต่อเนื่องไปจนถึงช่วงมัธยมปลายปีสอง ในระดับชั้นแบ่งออกเป็นสายวิทยาศาสตร์สามห้องจากทั้งหมดสิบสองห้อง ทั้งสามเลือกสายวิทยาศาสตร์เหมือนกัน ซึ่งโชคดีได้อยู่ห้องเดียวกันตามเดิม

ทุกครั้งช่วงพักเที่ยงพวกเธอมักวิ่งตรงไปที่ร้านค้า โดดเรียนเพื่อไปกินผัดซุนแด[5] ในช่วงทบทวนบทเรียนรอบดึกก็มักชวนกันไปเดินคุยรอบสนามกีฬา อ้างว่ารวมตัวกันเพื่อปรึกษาเรื่องความกังวลใจ บางครั้งก็แกล้งนัดกัน

---

[5] ไส้กรอกชนิดหนึ่งของเกาหลี ส่วนผสมในไส้ทำจากเนื้อสัตว์บด ข้าวเหนียว วุ้นเส้น ผัก เลือด เป็นต้น

เรื่องเรียนเพื่อมาดูภาพยนตร์ต่างประเทศที่ดาวน์โหลดไว้ด้วยกัน

วันคืนแบบนั้นค่อย ๆ ดำเนินผ่านไป

ตรงข้ามกับความสัมพันธ์ระหว่างมีโฮกับฮเยซอง ทั้งคู่เริ่มมีปากเสียงใส่กันบ่อย ๆ สาเหตุของการทะเลาะมาจากการแตะเนื้อต้องตัวกัน เพราะยิ่งคบกันนาน ฮเยซองก็ยิ่งรุกหนักขึ้น

พ่อกับแม่ของฮเยซองต่างทำงานนอกบ้านทั้งคู่ เลยมักไม่มีใครอยู่บ้าน หลังจากฮเยซองชวนมีโฮไปเที่ยวเล่นที่บ้านระยะหนึ่ง ก็ไม่เคยออกปากชวนเธอไปเดตที่สวนสาธารณะหรือดูภาพยนตร์อีกเลย เวลาอยู่ด้วยกันที่บ้าน ฮเยซองมักล้วงมือเข้าไปในเสื้อของมีโฮเป็นประจำ

ยิ่งเวลาผ่านไปก็ยิ่งหนักข้อขึ้น จนข้ามไปสู่ระดับที่อันตรายมากขึ้นอีก

ครั้งแรกมีโฮปฏิเสธเสียงแข็ง ทว่าด้วยคำมั่นสัญญาของฮเยซองที่ยืนยันหนักแน่นว่าจะไม่เปลี่ยนใจจากเธอไปตลอด ทำให้มีโฮเริ่มใจอ่อน

ท้ายที่สุดในวันหนึ่งที่พ่อแม่ของฮเยซองไม่อยู่บ้าน ทั้งคู่ก็มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งต่อกัน

ความสัมพันธ์ที่เผลอไผลนั้นเกิดขึ้นโดยปราศจากการเตรียมตัว ทุกอย่างเป็นไปอย่างทุลักทุเล หลังจากนั้นฮเยซองหลับเป็นตาย ส่วนมีโฮร้องไห้เบา ๆ อาบน้ำและทำความสะอาดฟูกที่เปื้อนเอง ความรู้สึกที่เหลืออยู่มีแค่ความเจ็บปวด

หลายวันหลังจากนั้น สภาพจิตใจของมีโฮว้าวุ่นอย่างหนัก

ในหัวมีสองความคิดตีกันไม่หยุด ใจหนึ่งบอกว่า 'ก็แค่นี้เอง ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร สติแตกไปได้' อีกใจบอกว่า 'ทำไปเพื่ออะไร' ในขณะที่มีโฮกำลังพะว้าพะวังใจ เซกยองก็มักพูดเป็นนัย ๆ เสมอ

"นี่พวกเธอรู้ไหม เมื่อวานฉันไปเห็นอะไรมา"

หลังเลิกเรียน ระหว่างเดินกลับบ้าน จู่ ๆ เซกยองก็เอ่ยถามทั้งสองขึ้น

"เห็นอะไรล่ะ"

ยูจินตอบขึ้นเอง เพราะมีโฮมัวแต่นึกเรื่องอื่นอยู่

"ฉันดันไปเห็นผู้ชายกับผู้หญิงกำลังมีอะไรกันอยู่ในรถที่ลานจอดของอพาร์ตเมนต์น่ะสิ"

เซกยองหัวเราะคิกคักคนเดียว ก่อนพูดขึ้นต่อ

“ทำแบบนี้เหมือนไม่ใช่มนุษย์เลย แต่เป็นสัตว์ที่กำลังติดสัดอยู่มากกว่า ร่วมเพศกันโดยไม่เกี่ยงสถานที่และเวลา สกปรกโสมมที่สุด ตาของฉันที่เห็นเข้าพลอยจะเสียไปด้วย บ้ามากเลยใช่ไหมล่ะ กลางวันแสก ๆ แถมยังในรถอีก”

ความรู้สึกหวาดเสียวแล่นผ่านต้นคอของมีโฮ

ทุกถ้อยคำของเซกยองราวกับหนามแหลมทิ่มแทงผิวหนังของมีโฮ หัวใจของเธอเต้นระรัวอย่างรุนแรง

“เมื่อกี้เธอแอบดูมือถือฉันใช่ไหม”

มีโฮถามอีกฝ่าย เธอพยายามเก็บอารมณ์ ย้อนนึกถึงเหตุการณ์ตอนพักเที่ยง

เนื่องจากเซกยองใช้โควตาส่งข้อความฟรีในโทรศัพท์มือถือตัวเองหมดแล้ว เลยขอยืมของมีโฮไปใช้แทน ซึ่งในนั้นมีข้อความของฮเยซองอยู่ด้วย มีโฮไม่ได้ตั้งค่าล็อกไว้

“คืออะไร ไปเกี่ยวอะไรกับมือถือของเธอ ฉันบอกว่าเห็นคนมีอะไรกัน”

“นั่นละ ถึงถามว่าแอบดูมือถือฉันใช่ไหม”

“เปล่านี่ จะเห็นใครร่วมเพศกันรึไง”

จังหวะการเต้นของหัวใจมีโฮเร่งระรัว บางสิ่งบางอย่างที่กดเอาไว้ลึกสุดใจคล้ายจะพุ่งทะลักขึ้นมาถึงต้นคอ เธอหอบหายใจถี่ ปากสั่น ก่อนที่เซกยองจะเอ่ยขึ้นต่อ

“สกปรก โสมม...”

ความรู้สึกเย็นยะเยือกลามไปถึงไขสันหลัง

มีโฮอ่านสีหน้าของเซกยองไม่ออก ใบหน้านั้นแน่นิ่งราวกับปูนปลาสเตอร์สีขาว มุมปากทั้งสองเหยียดขึ้นน้อย ๆ ทว่าดวงตาไม่ยิ้มตาม เจือไปด้วยความเย็นชาและไร้ความรู้สึก

ในขณะที่มีโฮกำลังอึกอัก สับสนไปหมด ยูจินเป็นฝ่ายพูดขึ้นแทน

“แล้วเธอไปแอบดูพวกเขาทำไม”

น้ำเสียงของยูจินบ่งบอกว่ากำลังตำหนิเซกยองอยู่

ตามปกติแล้วยูจินเป็นคนอ่อนโยนและใจเย็นมาก นี่เป็นครั้งแรกที่เธอแสดงความรู้สึกอย่างตรงไปตรงมา ท่าทางของยูจินที่เปลี่ยนไปกะทันหันเช่นนี้ ทำเอามีโฮกับเซกยองแปลกใจไปตาม ๆ กัน

"ก็มันเห็น เลยมองเข้าไป"

คำตอบห้วน ๆ ของเซกยองฟังดูก้าวร้าวขึ้น

"คนที่แอบมองเข้าไปในรถต่างหากที่แปลก เธอเป็นพวกชอบถ้ำมองรึไง"

"โอยูจิน เธอกำลังโกรธอะไรเนี่ย"

"ขอร้องล่ะ อย่าสนใจเรื่องคนอื่นนักเลย เอาตัวเองให้รอดก่อน"

"นี่! เธอหมายความว่าไงยะ กำลังหาเรื่องฉันอยู่ใช่ไหม"

แล้วยูจินกับเซกยองก็เถียงกันเสียงดังพักใหญ่

มีโฮพยายามห้ามปราม แยกเพื่อนทั้งสองออกจากกัน ทว่าท้ายที่สุดทั้งคู่ต่างแผดเสียงร้องไห้ขึ้น มีโฮทำอะไรไม่ถูกที่จู่ ๆ เรื่องราวบานปลายมาถึงขั้นนี้

เธอพาทั้งสองที่ยืนกรานว่าจะกลับบ้านไปที่ร้านแมคโดนัลด์เพื่อเกลี้ยกล่อมให้คืนดีกัน ยอมจ่ายเงินซื้อเบอร์เกอร์มาสามชุด แม้ยูจินกับเซกยองจะยังไม่หายโกรธกัน แต่ก็กินเบอร์เกอร์ทั้งสองชิ้นจนเกลี้ยง

ตอนนั้นเองมีข้อความส่งมาจากฮเยซองถามว่าอยู่ที่ไหน มีโฮตอบว่าแมคโดนัลด์

ฮเยซองบอกว่าเขาอยู่แถวนั้น จะแวะมาหา เธอรีบปฏิเสธทันควัน ทว่าพักหนึ่งก็มีเสียงเรียกชื่อมีโฮดังขึ้น พอหันกลับไปดู มีโฮก็เห็นฮเยซองกำลังยิ้มกว้างเดินตรงมาหา

ร่างกายของเธอแข็งทื่อ ไม่อยากให้ยูจินกับเซกยองเห็นตอนที่ตัวเองอยู่กับฮเยซองเลย

ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน คงเป็นตอนที่ยังเด็กมาก มีโฮเคยได้ยินผู้ใหญ่พูดว่าหน้าตามันจะฟ้องถ้ามีอะไรกันแล้ว พวกเขาถึงมองออกในทันทีว่าใครมีอะไรกันแล้วหรือว่ายังไม่มี แน่นอนว่ามันก็แค่คำพูดที่แต่งขึ้นเพื่อฝังหัวให้เด็ก ๆ หวาดกลัวเรื่องเพศสัมพันธ์

ทว่าตอนนี้มีโฮกลับกลัวขึ้นมาจริง ๆ ราวกับบนหน้าผากมีป้ายสลักอยู่

สีหน้าของยูจินกับเซกยองยามมองมาที่เธอกับฮเยซองคล้ายเก็บงำความคิดบางอย่างไว้

ฮเยซองยิ้มสดใสนั่งลงข้างเธอ เขาเอ่ยทักทายทั้งสองทั่วไป นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้มานั่งรวมอยู่ในกลุ่ม

ด้วยความที่ฮเยซองเป็นคนร่าเริงและชวนคุยเก่ง ยูจินกับเซกยองจึงจำใจต้องฝืนคืนดีกันไปโดยปริยาย

เช่นเดียวกับมีโฮที่ต้องข่มใจฝืนยิ้มขึ้นตาม มือของฮเยซองใต้โต๊ะเขยิบเข้ามาใกล้ต้นขาเธอบ่อย ๆ มีโฮพยายามปัดมือนั้นออก ทว่าสุดท้ายมือของฮเยซองก็สอดเข้ามาในกระโปรงลูบไล้ขาอ่อนเธอจนได้ มีโฮรีบดึงมือของเขาออกจากต้นขาตัวเอง ทันใดนั้นสายตาของยูจินหลุบมองลงใต้โต๊ะพอดี

มีโฮกับยูจินกระอักกระอ่วนยิ้มให้กัน

ถ้าไม่ใช่เพราะอารมณ์ที่ขึ้นลงไปมาเหมือนยามเล่นไม้กระดานหก มันก็แค่วันธรรมดาวันหนึ่ง

ไม่หรอก เธอคิดว่ามันเป็นแค่วันธรรมดาจริง ๆ

โดยไม่รู้เลยว่า

วันนั้นจะเป็นบ่อเกิดแห่งโศกนาฏกรรมทั้งหมด

เป็นวันที่ทั้งสามขึ้นขบวนรถไฟไปสู่หายนะ

ยูจินกำลังฉีกยิ้มสดใส

ภาพของเธอดูไม่เหมือนรูปถ่ายหน้าศพเลย แต่เหมือนนางแบบในโฆษณามากกว่า

ผมบนศีรษะถูกหวีอย่างเรียบร้อย กรอบหน้ากับหน้าผากรับกันหมดจด ดวงตาโค้งคล้ายพระจันทร์เสี้ยว จมูกโด่งกำลังดี ริมฝีปากอวบอิ่ม ความสวยสะดุดตาเช่นนี้ยิ่งทำให้งานศพทวีความทุกข์ขึ้นอีก

มีโฮกับเซกยองเคารพเจ้าภาพงานศพ

ผู้เป็นพ่อยืนอยู่หน้ารูปลูกสาว โค้งเคารพแขกเหรื่อด้วยร่างกายที่โรยราราวกับจะละลายความทุกข์ใจผ่านความเจ็บปวดทางร่างกาย ใบหน้าของแม่ไร้ชีวิตชีวา ดูเหมือนเธอจะเป็นลมไปแล้วหลายรอบ